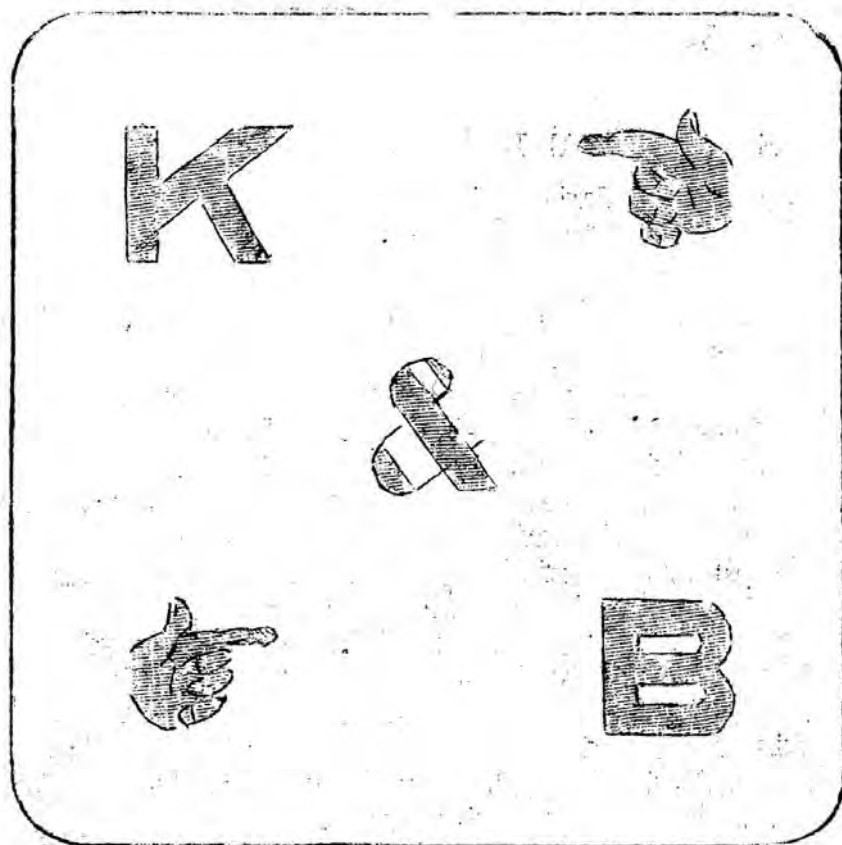
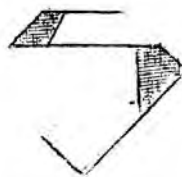

Kaas & Brood

VOOR OLOFSPORTERS

Redactie: R. van Lier, J. Bokma, E. Warries, R. Künzel
Redactieadres: R. Künzel, Adm. de Ruyterweg 200
Telefoon 127171

No. 32

10 april

1958

F E E S T R E D E

Een twee drie vier

Vijf jaar van papier.

(Oudhollands lied)

We hebben er dus voor U een verrassing van gemaakt. Op de morgen van de 9e april zijt ge uit uw lome slaap gewekt door geheier van klokken: kaas-brôdd-kaas-brôdd. Verbaasd en klaar wakker, plotseling hebt ge een blik uit het venster geworpen. Vlaggen aan de openbare vervoermiddelen. De eerste kleurige stoeten trokken daar ook reeds voorbij. Muziek klaterend vooraan. Een traditioneel kaaszonnetje bescheen vrolijk het bonte tafereel. Op naar het Westeinde, de historische plaats waar het loyale volksdeel op hoogtijdagen samenstroomt. Défilé der zelfkazers. Broodoorlogje met fraaie en diverse prijzen. En later op de dag de unieke gelegenheid om alle redacteuren van dichtbij te zien en luid toe te juichen. De staatsiekoetsen reden, voorafgegaan door herauten en politie te paard, de protocollaire route van Leidseplein via de Munt op het Westeinde aan. Wat een dag, wat een dag! En nu spreken we nog niet eens van de avond. En van de nacht. En van de volgende morgen.

En omdat we nu toch al door het dolle heen waren, hebben we er nog maar een speciaal herdenkingsnummertje tegenaan gegooid. Als aandenken. Om in de kast te zetten of zo. Leuk voor later ook.

red.

Laten we de zaken duidelijk stellen, lezers.
Laten we eerst zien wat nog steeds sommigen uwer willen:

Gij wilt een blad dat met klokregelmaat op de eerste van elke maand in uw bus valt. Ge wilt een blad dat er "keurig" uitziet, met twee of drie rechte kolommen, wat plaatjes, en op houtvrij papier. Ge wilt dit blad gratis ontvangen. Ge wilt een blad waarin serieuze problemen serieus worden aangevat problemen van intellectueel niveau en zogenaamde studentenvraagstukken. Ge wilt mededelingen over bijeenkomsten waar ge niet heen gaat. Ge wilt uitvoerig ingelicht worden omtrent alles wat in de Olofspoort gebeurt, van dispuutsvergaderingen tot cronique scandaleuse. Ge wilt misschien wel een gezellig clubblad met rubriekjes, een feuilleton, hier en daar uitspraken van dode grote mannen, wat mopjes, en een variarubriek als in elke studenten-almanak.

Lezers, laten we de zaken duidelijk stellen. WIJ, van de redactie, willen dit alles niet. Onder geen voorwaarde.

Het uiterlijk van ons blad blijft secundair; als u een goedkope oplossing weet om technische verbeteringen aan te brengen, dan zullen we U terwille zijn. Ons gaat het echter in de eerste plaats om de inhoud. De inhoud is primair. Die inhoud toetst de redactie al sinds de oprichting aan twee criteria, nl die van leesbaarheid en van goed fatsoen. De rest is onbelangrijk. Zo U wilt tobben over een probleem, dan zal daarop niemand tegen zijn, maar verwacht niet van de redactie dat zij voortdurend nieuwe vraagstukken voor U tot leven zal wekken in dit blad. Wilde U soms problemen op het intellectueel niveau bestuderen? De U.B. staat tot uw beschikking en in Folia kunt U iedere week een inaugurale rede aantreffen. Wilt U weten wat er allemaal in de dispuuten en ter societeit gebeurt? Kom dan maar regelmatig op het Westeinde of richt een subvereniging op; als U dit leest zal er wel

weer een ter ziele zijn. Wilt U zo graag gezellig lezen? Neem de ARBO-reeks of een abonnement op Het Parool; vooral de zaterdagse bijlage is erg knus. Lezers, Kaas en Brood doet wel eens ten onrechte concessies; de redactie maakt wellicht eens fouten. Edoch wij zien dit beter in dan U, want we drinken er vele koppen koffie over. Maar de lijn blijft. Van nummer 1 tot nummer 32. Dit is steeds hetzelfde Kaas en Brood voor Olofspoorters geweest. Geen doorsnee van het verenigingsleven, geen studium generale en geen damestijdschrift. Wij willen een aanvulling geven op datgene wat er gezegd en verzwegen wordt in de Olofspoort. Wij stellen U die daartoe neiging voelt eveneens in de gelegenheid. (Als U genoeg inzendt, krijgt U zelfs de kans redacteur te worden!) Wij trachten daarbij te werk te gaan in de vaak zo moeizaam geformuleerde (o.a. nonconformistische...) geest van de Olofspoort. En daarbij willen wij zoals gezegd, de criteria van leesbaarheid en goed fatsoen in het oog houden. En tenslotte: Wij willen voornamelijk schrijven omdat we dat voor ons eigen plezier doen.

Zijt ge daarover tevreden, zegt het niemand.

Zijt ge niet tevreden, zegt het ons en anderen.

Dank U wel.

Hebt U niets vergeten?

Komt U nog eens terug?

E.W.

ITAI p.f.

HUBRIS p.f.

groepje analfabeten

p.f.

IN MEMORIAM...

er zijn twee hachelijke
partijen: één strevende
naar het belachelijke
dat is die der levenden,
en een van gezag
dat is die der doden;
en als het aan mij lag
waren beiden verboden.
(L.Vroman)

Het kwam plotseling en te vroeg.
Het komt altijd plotseling en steeds te vroeg.
Wij geloofden de tijding niet. Konden niet geloven.
Verweerden ons. Bezochten de vrienden die hen het
laatst gezien hadden. Rond de straalkachel zaten
we op kussens en op bedden. Dronken koffie, haal-
den herinneringen op. Lazen elkaar hun stukken op
de oude toon voor. We wilden de waarheid niet on-
der ogen zien. Schreven hun brieven alsof ze nog
leefden, spraken verschrikte of norse vreemdelin-
gen aan op straat of in de mensa.
Tot we wel moesten geloven. Tot we wel moesten in-
zien en tot we wisten dat zij voorgoed aan gene
zijde waren. Het is dus mogelijk; ze zijn er niet
meer, de oudredacteuren. Hier staan we. Sterfelijk
en broos, kwetsbare mensen. Met lege handen. Een
"Posthuum Grafbloemlezinkje" op pagina 6 is al wat
ons rest, dat begrijpen we nu wel.
Dat begrijpt u nu ook wel.
Welnu dan.
De heilige Rutger doe zijn aanschijn over ons lich-
ten; hij geve ons vrede.
Amen, over en sluiten+++++

h.t. red.

graf bloemen.

Al zal geen wanhoopstraan uw graf besproeien,
Toch zullen daar ook madelieven groeien...
(C. Verhulst, 1864)

Dat vers is dood, zei de dichter tegen zijn vrouw.
Zuiverprivé heb ik nog dit te zeggen: De jacht is
open vanmorgen - niemand is ijverig op pad gegaan -
en heeft de dodende straal van zijn ogen gelijk ge-
richt; men mag niet zeggen dat wij tragisch zijn en
eigenlijk zouden de koeien hebben willen lachen, als
ze maar gekund hadden.

Dag boer, de koeien hebben regen nodig: ramp water,
angst gaat er verlangens heb ik naar paniek - een
brandende fabriek - en vers ontvelde benen juichend
over de goederenloodsen vol zeewier.

wandelend door de duinen

ogen voor de golven

puntige daken

die als windwijzers

vissen dragen naar

noord oost zuid west

WAAROM BEN IK SCHULDIG GEOORDEELD

AAN DE MOORD OP ADOS DUNBRIKKEN?

(Een boom is goed

om zijn lijk te dragen.) Daarbij past een goedgesneede
den jas, een hoed die men draagt... Een vriendelijke
oude baas opent de deur en uw eerste contact met de
begravenisondernemer is gelegd. In de donkere nis
bij de trap groeit een monsterlijk schilderij. Men
mag niet zeggen dat wij tragisch zijn maar het einde
is de dood met een advertentie na de begrafenis:
zaliger gedachtenis-hendrik smaad, nog laat op pad -
dronk zich vrolijk - dronk zich zat - at tot slot een
hartig hapje - viel beschonken van het trapje - viel te
pletter op de stenen-hendrik smaad is van ons henen.

DaNoNuiZeiMuBoiBijlScheF.

Het Zijn der Gebeurtenissen

Docerend anecdotiseren voor de ademloze zaal.

Parmenides. Hij zegt het oud het nieuw verhaal.

Zeno en Einstein slaan de ontstelde tijd
als op het bord twee lijnen zijn getrokken.

De torenklokken van het heelal betuigen spijt.

Jezus is hier.

De dood zit doodstil naast het huilend kind.

Ginds vindt Tristan Isolde.

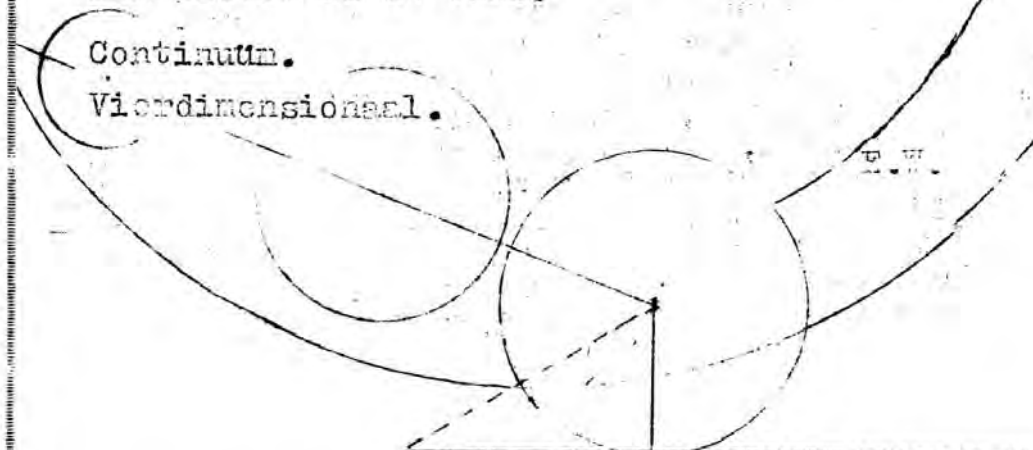
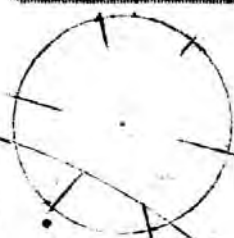
Een duine mist van droomcomplexen tijdverschoven
verhangt zich bijster het geschokte uur.

Er is geen duur.

Don fictie is uw taal.

Continuum.

Viërdimensionaal.

DAG VAN DE NAAMGEVING.

(Hoe zou de beschermheilige van K&B kunnen sterven?)
(Met excuses aan Sint Rutger. Red.)

Wij schrijven 1953. Het jaar is pas enkele weken oud, vorst noch sneeuw heeft hetnopenbare leven ontwricht, evenmin wijst er iets op dat binnenkort een catastrophale overstroming zal plaatsgrijpen. Het is rustig, deze 23-ste Januari; de maand draagt nog een hoofdletter, de nivelleringsdrang van de juist opgetreden Onderwijsminister Cals heeft zich nog maar sporadisch gemanifesteerd. Over conjunctuur spreekt het volk weinig; wel heeft de regering in een optimistische bui voor verdere economische bijstand van Amerika bedankt, maar de dans om het gouden kalf beperkt zich voorshands tot het schuifelen in de rij voor een twintigje. Voetbalpool en puzzelpot vreten de burgermoraal nog niet aan, en er wordt slechts op kleine schaal gefraudeerd.

Langs de Nassaukade loopt een lang jongmens. Af en toe oogt hij met geamuseerde berusting een hels pruttelende bromfiets na: wat zullen de nieuwlichters straks weer bedenken! Minstens evenveel belangstelling toont hij echter voor het pontje achter het Tramkantoor, en de eenden die daar zwemmen. Zonder veel oponthoud kan hij de Overtoom oversteken; een tweedelig tramstel van lijn 1 zeult amechtig door de overtoom, de conducteur van gehobijwage brengt een virtuoos fluitsignaal ten gehore.

Op de vijfde verdieping van een gebouw aan het Leidsebosje zit een ander jongmens, aanmerkelijk kleiner van postuur, aan zijn schrijftafel; vóór hem liggen kasboeken, kleurige foliomappen en ge-
hectografeerde vragenlijsten. Voor elk formulier maakt hij een berekening, de uitkomst wordt aange-
tekend in de vierde kolom van een naamlijst waar
"contributie-aanslagen" boven staat. Het is de
quaestor van de Studenten-Sociëteit OLOFSPOORT die we

hier aan het werk zien. Korzellig fronst hij de wenkbrauwen, als er op de deur geklopt wordt; "Een ogenblikje!", roept hij; de gegevens van de vragenlijsten zijn geheim.

De bezoeker, in wie wij reeds de latere praeses, Nuis, hebben herkend, slinger zich langzaam, half verontschuldigend, naar binnen: zijn handen zweven onzichtbare vlinders achterna. "O, ben jij er", mompelt quaestor Van Zeijst, zijn blik naar de deur wendend; nog even dralen zijn gedachten bij de contributie, dan veegt hij met een resoluut gebaar alle bescheiden bijeen om ze in een kast te bergen. "Je was aan het werk?", informeert Nuis, terwijl hij zich neerlaat in een luie stoel, "dan ga ik wel lezen, als je tenminste wat te lezen hebt." Maar Van Zeijst heeft liever wat te drinken: koffie uit de warmwaterkraan, met moutkoekjes.

X X X

Wij laten hun de tijd om bij de koffie over koetjes en kalfjes te spreken, en verplaatsen ons intussen naar de sociëteit aan het Westeinde, waar enkele maanden tevoren de eerste stappen zijn gezet op de weg naar een verenigingsorgaan. Anderhalf jaar na de oprichting telt de OLOFSPOORT verscheidene agitators die per avond meer plannen naar voren brengen dan er in honderd jaar kunnen worden uitgevoerd, en het valt dan ook nauwelijks op wanneer de schilderachtige AKARIA-voorzitter Mari Reiman een publiciteits-comité om zich heen verzamelt, dat op gezellige sociëteitsavonden in steeds wisselende samenstelling bijeen blijkt te zijn. Ook is de sociëteit het toneel van dichtwedstrijden, die leiden tot de oprichting van een creatieve werkgroep; in hun eerste manifest verklaren de stichters dat zij iedere gegadigde in drie maanden leren dichten. Nimmer opgericht, tenslotte, is de Orde van het Nijlpaard, omdat zij altijd heeft bestaan, al is haar bestaan in het ene tijdperk wel eens wat meer latent dan in het andere; hoewel de Orde niet bij uitstek een litterair doel nastreeft, en zeker niet een journalistiek, heeft zij toch een onmiskenbaar stem-

pels van hiëratisch nonconformisme op haar leden gedrukt.

Als vertegenwoordigers van het Reimancorité, van de creatieve Werkgroep, en, informeel, van de Nijlpaard-Orde, hebben Nuis en Van Zeijst besloten tot de toch onafwendbare oprichting van het tijdschrift over te gaan. Keren wij dus terug naar het Leidsebosje, om verdere uitwerking van dit voornemen bij te wonen.

Wij ontmoeten hen echter reeds op weg naar het Leidseplein, waar zij inspiratie willen opdoen voor een pakkende naam. Alle problemen van redactie, technische uitvoering, status en financiering zullen door de naamgeving oplosbaar worden: "Al noemen we het maar Memorabilia Olofsportensia", heeft Van Zeijst gezegd, en Nuis; "Of Westeinder Wekker of Studentenpost. En als het helemaal móét, mag Jong Leven ook nog wel." Zo hebben ze dozijnen steeds saaiere namen bedacht, totdat met Mededelingenblad van het Democratisch Studenten- en Arbeidersfront voor Vrede en Welvaart, District Amsterdam het dieptepunt is bereikt dat hun een geldig excuus heeft verschaft om er maar eens uit te lopen. Het moet iets eenvoudigs zijn, weten ze nu, het moet concreet zijn, ja tastbaar, ruikbaar, proefbaar. En lekker. Ze zijn nog hooguit twintig meter van Reyners verwijderd, en even ver van Kootje. Zoiets ja, een glas pils of een lekker broodje, broodje tar-taar, lever, halfom....om tien voor één wordt het nogal eens een broodje leidse kaas. Zo peinzend komen ze het café binnen, bestellen van Rinus grote pilsen, en naar Kaas & Brood is het nu waarachtig geen adembenemende gedachtensprong meer.

Een half uur later is een redactie binnegestapt, zijn tientallen bijdragen toegezegd, heeft de quaestor gelden uitgetrokken voor het eerste nummer, en zijn de vallereerste bierviltjes met inscriptie "K & B" ontstaan. Tevreden staan de naamgevers op, om eens een stukje te gaan eten. Een historische taak is volbracht; het gewone rotwerk moet nog komen.

R.v.Z.

Déjà vu

-Ziezo, zei ik, daar ben ik weer. Ik trok mijn colbertjasje uit.
-Hebt u dat meer?, vroeg mijn vrouw.
-Heb ik wat meer? Ik zette de lamp aan.
-Nou, dat u denkt dat u hier woont.
-Vervloekt, zei ik, dat is het déjà-vu gevoel weer. Dat heb ik nu bijna elke dag. Ik maakte mijn excuses en ging op weg naar huis.
Onderweg kwam ik mijn vrouw al tegen.
-Ga je mee?, vroeg ze.
-Jazeker, zei ik, ik was al onderweg.
We gingen naar onze woning en genoten als vanouds het liefdesspel.
Toen gaf ik haar wat huishoudgeld en ging op weg naar huis.

Snorkel

PASTORAAL. (Ingezonden door dhr U.W. te Z, Fr.)

De oude predikant van Zwang
die vele jaren lang vergeefs om een vervanger bad
is gisteren, het wachten zat, gestorven.

Hij zette zich in Eden neer, en
sprak vroom tot de heer der heren:

De mens heeft het ten lange leest
bij u nu wel voorgoed verpest,
daar tot Het Woord zo weinig drang is
dat zelfs Het Ambt niet meer in Zwang is.

U. Wanzendaler

Vondelpark.

De aarde was zowaar gekookt.
Zomaar. Het was vanzelf gekomen.
Kleine barsten in de grond
lieten in hun gaping zien
al wat daaronder leefde.
Draden en wortels zag je
van de planten, wijd vertakt
als van een zenuwstelsel
dat veel te raden laat.
Het lopen was moeilijk, maar
toch geen beproeving. Wijd
was het landschap, en zo,
voetje voor voetje leerde men eerst
te lopen, iedere stap een stap.
Hier en daar waren hekken verspreid,
wat doelloos, als een decoratie.
Herinnering aan lang vervlogen tijden.
Je kon ze heffen uit de grond
met een lichte beweging.
De zon, de zon was groot
en overstroomde al met licht.

R.v.L.

Vandaag.

Vandaag, wees dieper dan,
wees suizend als de nacht.
hoe droom ik in een duizeling
hoe koud het licht de warmte ving
van al het donker zacht.

Vandaag, kom over mij.
Dan wordt het licht en
zie ik jouw gezichten
aan de overzij.

R.v.L.

AALIE KIELZOG.

(Ideomanie)

Vandaag zal ik dus sterven,
zonder te hebben geleefd...
..Zonder te hebben geleefd.
Als kind begon het al.....

Wachten. Voortdurend wachten tot het zou gaan beginnen, het leven. Want kleine dingen hebben mij steeds gezegd dat het nog niet aangevangen was. Een vakantiereis waar je lang naar uitzag. Ja immers, de verhalen van oudere broers en zusters, de groene bossen, het paars van de heidebloemen, en de speeltuin - een wonderde wereld van genoeg. De werkelijkheid? De bomen gewoon groen, de heidevelden een te lange wandeling zonder einde, de speeltuin het voortdurend gegengel der kinderen en het stof. Later toen ik twaalf was, het loffelijk ontslag. Tevoren had je met de gedachte gespeeld, dan volwassen te zullen zijn, veel te zullen weten, neer te kunnen zien op de kleintjes. Een vergissing. Je was nu alleen maar bewuster stumper en op de onwetendheid van de kinderen werd je bijna jaloers soms. Nog later het eerste meisje: alweer een deceptie. Maar sedem die meestal naar de maaltijd rook. Op zomerevenden met altijd teveel mugen waren haar handen klam van zweet. Om van de rest maar te zwijgen. Een volgende toren in het teleurstellingslandschap van deze existentie werd het studentzijn. Zijn waardenkbeelden hierover bleken ijdele klokslagen door de onbegripsruimte van mijn voortzweven. Mijn huwelijk was een kompromis waarin iedereen geloofde; ook mijn vrouw. Later de kinderen eveneens. Ikzelf niet.

Nu moet dan tenslotte maar
het einde komen. Eindelijk
ben ik tot inzicht geraakt:

deze hele curriculum vitae
berust op een kwalijk misverstand. Omdat het leven dat ik voor mij verwachtte niet bestaat. Ongerijnd verantwoordelijkheidsbeseft heeft mij tot nu toe steeds de schijn doen ophouden. - Ik heb geacteerd als leergierige knaap, als veelbelo-

vend student, als toegewijd minnaar en geacht burger. De inscenering was voortreffelijk en het publiek dankbaar. Maar de acteur alleen kent de achterzijde van de koulissen en kent de vrees uit zijn rol te zullen vallen. Het grove boerenbedrog waar vrienden en bekenden zo vast in geloven! Hoe kan toch iemand die niet leeft, eigenschappen bezitten.

Hoe zou hij het recht hebben gewoon mee te doen met de anderen? Dit ware, billijkheidsoverwegingen nog terzijde gelaten, toch wel in hoge mate irrationeel. Te leven veronderstelt het levend zijn. Nu moge het een ieder vrij staan zichzelf als niet levend te onderkennen, ... maar laat hij de logische gevolgtrekking maken en zich te leven ontzeggen. Alles is thans gereed. De huishuur is een half - jaar vooruit betaald. Polissen en papieren liggen in de kast bij de trouwfoto's. Mijn gezin blijft niet onverzorgd achter. En wat het feit van mijn einde aangaat: men zal het als een ongeluk zien, daarvoor droeg ik goed zorg. Mijn pseudo-leven eindigt nu. Nu zal het wachten ophouden. Er zal alleen stilte zijn.

Er is niets meer te zeggen.

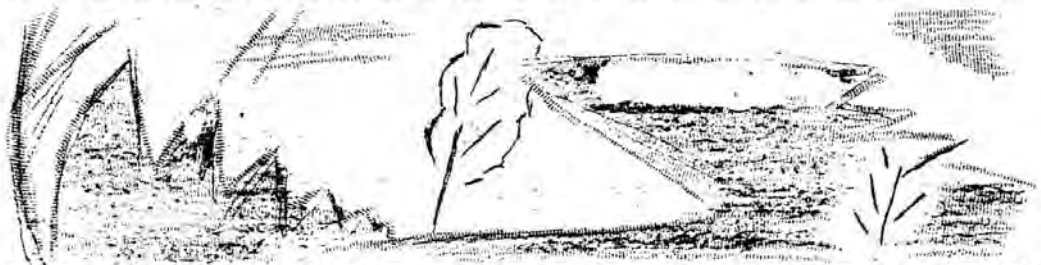
Niets.

Aale Kielzog.

Posthuum post scriptum:

Ik raad het U af. Ook het hiernamaals valt tegen. Satan is een afgoleefde grijsaard. En de engelen bestaan niet.

A.K.

noctambule

vannacht

heb ik mij voorgedaan als waker van de nacht
en alle deuren aangeraakt
en alle namen luid doen horen
tot dienstkantoren en tot kerken
spreek ik vrijmoedig drieste vragen
om in hun muren mee te dragen
te snel kwam zonlicht boven huizen zweven
de orgelspeler van de Dam
blies in een lichttrompet

ik heb het uniform weer uitgedaan
de dienstpet
afgezet.

war.

LEDENVERGADERING 28-3-58

LEERZAME UITSPRAAKJES:

PRAESES: Verder deelt het bestuur u mede dat de heer Van Beek ontslagen is uit zijn bestuursfunctie ik bedoel dat hij schriftelijk bedankt heeft...

PRAESES: (Bij erkenning Ruzda) Het bestuur kent het dispuut Ruzda...

LIEBER: (Hooftschuddend naar zijn plaats lopend) Ze begrijpen er verdomme geen barst van...

JACOBS (Partijbons): Het bestuur, meneer de praeses, is het enige in de vereniging dat over intellect beschikt. (Aarzelend applaus van achter de tafel.)

DU BOIS: Bedanken voor een bestuur is een kwestie van een gevoel dat je hebt.

FLITSSENDE DIALOGJES:

JACOBS: En op 't ogenblik, meneer de praeses maak ik niet eens een grapje. STEM: Kunt u niet eens....

FRANK: Officieel weet ik van niets, maar..DE MOOR: Meneer Frank, u weet niets.. FRANK: Ik weet wel iets.

E-JO; (einde lange speech); En hiermee heb ik gezegd.

STEM: Leve de koningin!!

HOE KIEST MEN EEN PRAESES DESIGNATUS?

Punt 9 wordt aan de orde gesteld. Het woord is aan Van den Akker voor een oratio pro domo. Hij geeft zijn mening over het Iustitulum, die neerkomt op een zachtmoedige veroordeling van de organisatoren. De taak van de praeses? Toe te zien dat de bestuursleden hun taak vervullen. De taak van het bestuur? Onder andere toezien dat de commissies ad hoc goed functioneren.

Naar buiten is er dit jaar teveel belang gehecht aan representatieve aangelegenheden. Eén OLOFSPOORT-LID ZAL VOOR MIJ, ALS PRAESES VAN DEZE VERENIGING BELANGRIJKEER ZIJN DAN DE HELE SENAAT VAN HET CORPS. Wel verslag van leden van de ASVA-ledenraad tegenover de SSO-ledenvergadering.

Naar binnen meer scheiding tussen Soc.bestuur en Verenigingsbestuur. Verbetering gebouw, meer aan-

dacht voor de disputeren. Wanneer men, zo roept tenslotte P.T. van den Akker uit (met een blik op de simpel gestelde affiches van de anti's), behoefte gevoelt aan een krachtige leidersfiguur, dan moet men mij niet kiezen! Langdurig applaus en vloergestamp; achter in de zaal wordt gefloten.

MIDDENDORP: Ik heb geen revolutionaire plannen. Eén ding, leden van de Olofspoort, heeft men vergeten nl. het woord "sociëteit". Middendorp spreekt verder aanmerkelijk korter en bewogener dan de bestuurscandidaat over het sociëteitsleven. Hij vindt de sociëteit niet gezellig en acht verbetering stellig mogelijk. Als hij uitroept "En hoe?", klinkt er een stem "meer woninger". Middendorp stelt voor de disputeren om beurt een week de honneurs ter sociëteit te doen waarnemen; elk in de eigen stijl. Na het einde van zijn woorden klinkt donderend gejuich gemengd met kreten van afkeuring en hoongelach.

KROON en LIEBER trachten aan het woord te komen.

MIDDENDORP vindt dat de jongere leden een kans moeten krijgen, en wil een fundamentele koersverandering. LIEBER valt over de wijze waarop er door Lysias om stemvolmachten is geronseld. MIDDENDORP, zegt dat dit formeel gerechtvaardigd was: hij wil ook als praeses konsekvent zijn. DUBOIS (Wanhopig gebarend van achter de tafel) : Waarom moesten we toch altijd konsekvent zijn? MIDDENDORP (verbaten) Natuurlijk moeten we altijd konsekvent zijn!!

-Afwisselend komen nu de HH Den Breejen en Van den Akker aan het woord; de eerste beschuldigt de laatste van vriendschappelijke gevoelens jegens Jansen Schoonhoven, en vermeldt dat Middendorp de schoolvereniging van de Openbare Handelsschool heeft gepresidieerd. DE MOOR: Hoera! (Gejoel in de zaal.) PRAESES acht het noodzakelijk de heer Middendorp te kraken, alvorens het afwijzend advies van het bestuur te geven. Hij wordt voortdurend onderbroken door Den Breejen, die tenslotte, na nog vele andere sprekers, de laatste vraag stelt: Is het waar, meneer de praeses, dat het bestuur en bloc gaat aftreden als Luuk Middendorp wordt gekozen?? PRAESES: Neen, we zullen niet en bloc aftreden. We

gaan over tot de stemming.

Na de stemming, waarbij Van den Akker 48 en Midden-
dorp 17 stemmen krijgt, bij 3 blanco, drukt de aan-
voerder van de Heren Zeventien, nl Den Breejen, nog
vóór de praeses de hand van Van den Akker. Gejuich,
Stoelen vallen om. Men verheft zich van zijn
plaats. BERRY WESTRA tot de Heren Zeventien: Als
goede verliezers geven jullie welter den rondje??

(De vergadering duurt voort)

WAR

SSO SSO SSO SSO SSO SSO SSO SSO SSO SSO SSO SSO SSO SSO SSO SSO
SSO SSO SSO SSO SSO SSO SSO SSO SSO SSO SSO SSO SSO SSO SSO SSO

HET LIEDJE VAN DE LEVERWORST.

Conducteur, ach wil niet weeten
U hebt mij nog niet gehad
en reeds ga ik van U henen
twintig centen spaart mij dat
dus waarom nog dat gezeur?
Dag mijn lieve conducteur!

Inspecteur, ach wil niet wenen
mijn vermogen is nihil
mijn salaris is verdwenen
sneller dan mijzelf beviel
dus waarom nog dat gezeur?
Dag mijn lieve inspecteur!

Directeur, ach wil niet wenen
het rapportje is niet klaar
en de brief aan Van der Penen
komt vooreerst niet voorelkaar
dus waarom nog dat gezeur?
Dag mijn lieve directeur!

Redacteur, ach wil niet wenen
mijn verhaal is in de maak
mijn essay is al verschenen
in het werk van M.ter Braak
dus waarom nog dat gezeur?
Dag mijn lieve redacteur!

Boudewijn Trappist.

une fois.

une fois
j'ai embrassé
la tranquillité.
et elle
comme maitresse ardente
ne savait pas
de sex
et tuyaux d'échappement.
moi, j'étais heureux.

j.b.

La Brumaille

Nous nous tenions
sur le pont.
Les gouttes de pluie
essayaient de tomber.
Nous étions seuls.
Donc le tramway
se tentait composer
des dissonances.
IL Y A PASSE
UN DERANGEMENT
ELECTRIQUE.
A ce moment
nous avons vu
doucement
la brumaille
et l'eau sombre.

j.b.

COULEUR ORIENTALE

Toen de samowarpoetser Ilja Petrowitsch de deur orgvuldig achter zich gesloten had, schurkte hij zich inbehagelijk in zijn schamele pels, alsof deze beweging hem intens bevredigde. De Russen zijn een tevreden volk.

Ilja was op weg. Waarheen? Hij wist dat hij naar het poetslokaal ging, waar hem vele samowars met groen uitgeslagen buik wachtten. De sneeuwjacht blies hem venijnig de eigen baard in het gezicht; ijzige naalden leken hem terug te houden van zijn doel: de samowars, het poetsen. Was dit wel zijn baard, deze gezel die hem striemde in de nacht? Hij strompelde verder, steeds moeizamer door de pakken sneeuw, die zich stapelden. Zijn voeten waren sneeuwklompen, die groeiden bij iedere stap. Langzaam, zonder dat hij zich er van bewust was, steeg de koude op in zijn lichaam. Zijn handen voelden zich allang niet meer, en zijn besef van lichamelijkeheid nam dan ook hand over hand af. Hij probeerde zich te concentreren op het lopen. Hij vernam geen geluid dan het bulderen van de wind in zijn oren, een geluid dat wonderwel in overeenstemming was met zijn stormachtige gedachten.

Dit bulderen herkende hij. Zo ook had de wind geklonken in de ouderlijke schoorsteen in zijn geboortedorpje ettelijke dagreizen van hier. Zijn moeder plagt de luiken te sluiten wanneer de storm in aantocht was, die vlagen wolvengehuil met zich meevoerde. Dan sidderde zij en trok de kinderen binnen de beschermingharer koesterende armen. Nog erger beefde zij als de rijzige gestalte van vader 's Zaterdagavond binnenschokte. Altijd gooide hij iets in een hoek. Het nederig vertrek leek kleiner te worden bij zijn grimmige aanwezigheid. Ilja en zijn ~~zussen in angstig stilzwijgen~~ zussen probeerden niet gezien te worden door de vader. Tevergeefs. Hij zag alles; telkens weer werd een der kinderen het slachtoffer van zijn luimen. Wraed kon hij zijn. En moeder..... nu Ilja Petrowitch aan moeder terug dacht, rolden hem de tranen over de beijzelde wangen. O, hoe had

zij geknield gelegen op de lemen vloer, het vroom en wasbleek gelaat geheven naar de ikoon, biddend. Waartoe had dit alles gediend? Dieper in zijn pels kruipende zag hij wéér vader binnenkomen en zag hij hoe deze een bluts trapte in de samowar waar moeder altijd zo trots op was geweest.

Hij, Ilja Petrowitch, was nu op weg teneinde samowars te gaan poetsen. Tien jaar deed hij dit eenvoudige werk al, honderden samowaren, evenveel symbolen van gekwetste en geblutste levens. Voorwaar, dacht hij, beter is het een samowar te zijn, dan een mens. Beiden lopen zij blutsen op, en worden zij gekwetst, maar de samowar schikt zich met waardigheid. De samowar is een betere Rus dan de Russen.

Stampende betrad hij het poetslokaal. Met een ruwe beweging van zijn schouder wierp hij zijn bevroren pels in een hoek.

"Laat mij met rust, luie feeks die ge zijt!!!", zo blutste hij de oude vrouw in het gelaat. Gehurkt, en sidderend week het oudje terug.

Zij schikte zich. Waardig. En groenuitgeslagen.

R.R.E.

Het spijt mij, kleine Anna Praskowia,
de wonderen zijn de wereld uit.
De Kirchiezen wisten het
maar de Tartaren
dachten dat er nog wonderen waren.
Eén broodje halfom
en één koffie met slag!
Vergeef me, arme Anna Praskowia,
de wonderen zijn verdwenen
voor eeuwig....

O.d.R.

binnenplaats

ontzette hoorspeldialoog spant samen met
de wasgoedgeuren die hier altijd hangen
een blinde avond druppelt langs de muren.
het traag gerucht van mompelende bureen
vergeefs gebroken door de tonen van het carillon.
geen zon geen lied geen nachtkristal
de afvoer ruist een gore waterval.

E.W.

DE TAFEL

(Een novelle)

Rose-Angélie observeerde de bovenste zijde van het tafelvlak. Glad was het, van grenenhout, zacht en uitgevuld en hier en daar donkerder getint door het overglijden van herkende vingers, glanzend toch ook van meubelwas. En ze dacht aan de massieve laag van 2,46 centimeter grenenhout die daar op de vier poten lag, elke poot met zorg rond gedraaid en nog eens gedraaid, met beschermende lagen toegedekt als een kind in de winter, nog eens verzekerd door een laatste opflikkering van het heldere gaslicht tot de kous op killer en vergelijkenderwijs grauw nachtschijnsel werd teruggedraaid, elke poot 91,4 centimeter lang, met butsjes en langwerpige splinterwonden naar onder toe afnemend. Met een vertrouwd gebaar nam ze het tornmesje uit zijn étuitje, haar zeldzaam gelede vingers rap maar niet ruw en zeker met een verholen gebaar van voldoening om het heftje klemmend, tot het stil en enkel nog afwachtend blinkend gereed lag tegenover de doffere maar ook substantiëleré voorwerpen op de tafel. En met een beslissend manuaal begon snel ze te steken en te kerven, bladzij na bladzij ontdoend van dat ene gehate woordje "Rose-Angélie" en de krullende reepjes papier ophopend op het goede, glanzende, licht asymmetrische tafelblad, tot de duisternis zich onmerkbaar geleidelijk over haar heen begon te stulpen.

Julius Schlumpkepreester.

over rancune

Eerst een verhaaltje. Bij de kapper. Eén man zat al onder het mes. Zijn mond was omgrèefd. Hij stelde zijn normen, die in een of andere godsdienst bleken te wortelen, ten toon en zat te veroordelen.

Hij stapte op, een volgende nam zijn plaats in. Terwijl de kapper hem fatsoeneerde begon hij te praten. Hij bleek rood te zijn, een echte oude S.D.A.P.er. De strijd was hem op het gezicht gegrift en hij wist dat. En ook hij veroordeelde stevig, zonder voorbehoud, rechtlijnig en principieel. Toen bleek het me plotseling dat ik dit niet zou kunnen. Niet dat ik me daaraan ontgroeid achtte, misschien speet het me zelfs wel dat ik me niet zonder meer zo kon opwinden, maar ik kon gewoon niet meer. Hoe zit dat?

De mensen die al groot waren toen wij geboren werden, leefden allen uit een rancune, geloof ik. Ze hadden klappen opgelopen en hadden daarvan geleerd. Bv mensen, geboren omstreeks 1900, die van een veilige afstand meegegriezeld hadden met de slachtpartijen van de eerste wereldoorlog in 1918, voorgoed in vrede geloofden met alles wat daarbij hoort, in 1933 even verbaasd opkeken en gewoon verder gingen met ademen tot dat plotseling niet meer mogelijk bleek: zij zijn nu van het heilig voornemen bezield zich niet nog eens te interesseren. Of mensen die zich ontworsteld hadden aan de godsdienst en bittere herinneringen daaraan overhielden. En mensen uit de tijd toen men nog vocht voor brood en recht. Soms doen zij belachelijk. Omdat ze in een verdedigingshouding bleven staan, als beelden van barse barbaarse veldheren uit verre tijden in een vredig heuvellandschap waar een herder zijn schapjes hoedt voor de toeristen. Mensen kunnen nog veranderen, verweren, verkalken, maar ook stand houden of zelfs nieuwe lagen vormen. Grote geesten voltooien zichzelf wel op hoge leeftijd.

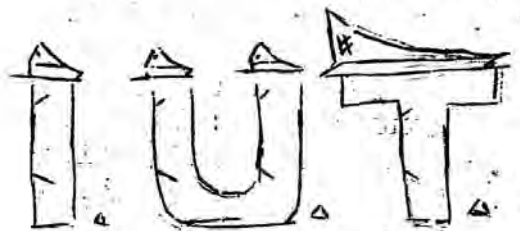
Maar nu wij. Je krijgt de indruk dat wij in een lege ruimte zitten, waar wij wel kunnen blijven bestaan,

maar waar geen kracht is die drijft en geen ordenende geest die krachten sticht zoals o.a. de rancune dit geweest is voor onze vaders. Nu kun je je daarover ongerust maken of je opwinden en zeggen, dat er iets moet gebeuren, dat er een geloof moet zijn, of een beginsel en dat wij een moeten zijn. En je kunt dit feit aanvaarden, je kunt aanvaarden dat de rancune er is omdat de krachten (in de betekenis die vorige generaties er aan hechten) er niet zijn. Je zou gewoon maar door kunnen gaan. Eerst zoals je vader en je moeder en je meester het je leerden. En als het niet meer blijkt te kloppen, probeer je het eens anders. Misschien kunnen we zonder die rancune. Misschien komen er andere krachten vrij. Dat gebeurt nu al soms. Wat een hemelsbreed verschil is er niet tussen Adriaan Roland Holst, die de moderne wereld vloekt, en die zwijmelt in zijn Keltien, en Leo Vroman die anders maar niet minder intens reageert op wat om hem heen gebeurt. Anders dan Roland Holst, minder principieel maar toch - naar mijn innige volstrekte en diepe overtuiging (en ik wil het met de vuist staven!) - eerlijker, of laten we zeggen: opener. Rancune sluit af, de vromannen blijven open.

R.K.

AVE p.f.

p.f.

BROODJE DUBBELOP

Als men een lezing organiseert, is het toch wel aardig mee te delen, waar de geachte spreker enige woorden aan zal wijden. Telepatie en proscopie is iets anders dan ruimtevaart en raketten. Gezien dit laatste was de belangstelling voor de lezing van Dr.M.J.Kooy gering. En dat was jammer. Wij hebben van het geheel niet veel begrepen en daarom heeft Wirwar, docerend als een opvoeder voor moeilijk opvoedbare kinderen, alles proberen uit te leggen. "John, there are more things between heaven and earth than thou philosophy has ever dreamt of". Begrijpt U nu het verschil tussen een broodje ham en een broodje dubbelop?

Hans Dercksen heeft op 4 maart de prijs van uitnemendheid behaald. Hierbij onze ietwat late gelukwensen.

We zijn 's maandags tegen etenstijd uithuizig. Hans serveert een voortreffelijke maaltijd. Alleen de groente, die 't em schijnt te doen hebben we gemist. Maar dat zal wel te verhelpen zijn.

De bovenzaal van de societeit heeft (eindelijk) gordijntjes. Leuk, fris, modern dessin en toch intiem. Nu maar gezellig vergaderen, jongens.

Het LUSTRICULUM : No comment.
Het bestuur : When the Saints go marching in.
R.L.du B.& H.S. : Reculer pour mieux sauter?
J.B. : Foei, rotjongen.
G. ter H. : Geen commentaar nodig.
Mej. N.M. : Nou ja.
The rest is silence.

BIERENBROODS POT. Papier kost fl.3,38 per 500 vel.
Stencils 36 cents per stuk. Beleeft aanbevelend:
Gebr. Winter.

Groenink verklaarde onlangs met genoeg te kunnen opmerken dat K&B beter wordt. Maar het misnoegen over deze opmerking is geheel aan onze kant, Fred

Oh ja, Egbert is (weer eens) verhuisd. Hij bekijkt Amsterdam nu vanaf Binnenkant 35."

Nog iets. Rotzakken, jullie moeten mist zoveel glazen breken. Anders zullen wij ook eens wat breck werk laten zien.

En tenslotte komt K&B nu al vijf jaar uit. De zoveelste ter overname aangeboden clichéfabriek zullen we niet opkopen. Het aangeboden eiland wel. U hoort later nog wel van ons.

J.B.

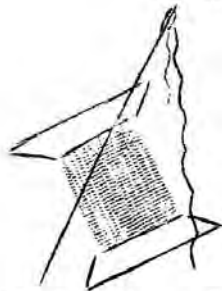
BONTR/
p.f.

OBLMOV p.f.

Q.B. p.f.

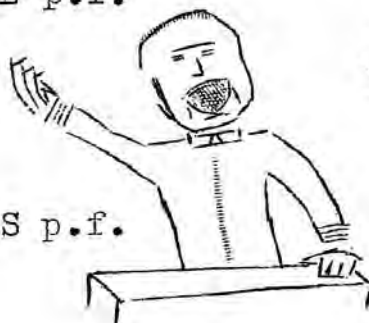

ARIADNE p.f.

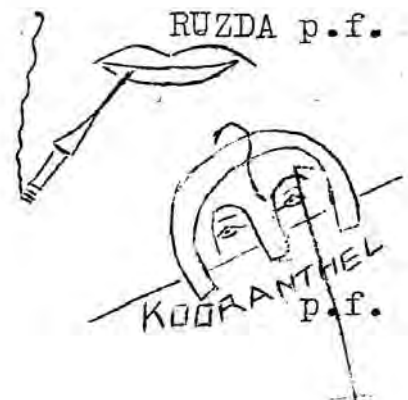
EMEDIOF
p.f.

RUZDA p.f.

LYSIAS p.f.

KOORANTHEL
p.f.

